

ΙΣΤΟΡΙΕΣΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΔΗΦΑΓΟΣ

Η νύκτα και η αγωνία που βαστούσε για το καθημερινό μακελειό και το μαρτύριο του Μιζανίου, ξέσπασε σε μιὰ χαρά, σ' έναν τρελλό ένθουσιασμό άμα άναγγέλθηκε στην Κορυτσά ή πτώσι του. Στρατιώτες και πολίτες άδελφομένοι, με όργανα και κλαδιά και σημαίες, γύριζαν στους δρόμους ψάλλοντες πατριωτικά τραγούδια.

Οι έπίσημοι και οι άξιωματικοί άποφάσισαν νά γιορτάσουν κάπως «άξιοπρεπέστερον» τή μεγάλη αυτή έθνική νίκη. Ήσαν ή τελευταίες μέρες τής άποκρήας. Μετά δύο-τρεις μέρες έρχόταν ή Κυριακή τής Τυροφάγου. Οι άξιωματικοί, και πρό παντός ο καπετάν Καντύλας, «γόνος και γέννημα των Άθηνών», όπως έλεγε ο ίδιος, έπρότεινε νά γιορτασθή «εθνοπαϊκόως» τó μέγα γεγονός, με μεγάλο δηλ. χορό μεταμορφωμένων στην Κορυτσά.

—Μά έδω δέν χορεύουν ή γυναίκες με τους άντρες! τού απάντησαν.

— Πώς, πώς! Θα χορεύουν! Έδώ ελευθερώθηκαν τά Γιάννα κ' αυτές δέν θα χορεύουν!...

Έπρόσβη λοιπόν για τις υπερβολικά σκηνές και σοβαρές, ή κατασκευή ντόμιμων. Έπίσης άπεφασίσθη νά μη γίνη κανείς δεκτός στο χορό άν δέν ήταν μεταμορφωμένος.

Ο στρατωνίσκος στόν όποιον έμενα ως δεκαενός μετά τής «νύ» έμ' έννοιατίας, βρισκόταν δίπλα στη γυμνή οικοδομή, στην όποια θά δινόταν ο έθνικός μετά ντόμιμων χορός.

— Έλα δω, δεκανέα! με διάταξε ο καπετάν Καντύλας, συνοδευόμενος από τόν άνθρασπιστή κ. Περονόσπορο, άρτι έξελθόντα τής Σχολής των Έθελπίδων και ευδοκίμως αναλαβόντα την ήρωϊκήν τής εφοδιοποιήσεως ύπηρεσία. Έχετε γούστο καλλιτεχνικό;

Ο άνθρασπιστής κ. Περονόσπορος.

— Δέν ξέρω! Νά κυττάξω... μέσα στο στρατώνη!

— Κτήνος! Αυτό δέν βρίζεται στους στρατώνες...

— Άλλά πού;

— Αυτό δίδεται άνωθεν!

— Άνωθεν! Κανένας δέν μου έδωσε τέτοιο πράγμα. Ούτε ο έπιλοχίας, ούτε ο λοχαγός!

— Είπε βλάξ! είπε ο κ. Περονόσπορος κυττάζοντάς με με τó πατριωτικό τού μονέλου.

Και έγάλεσαν τόν ύποδεκανέα Γυρολόγο, στόν όποιον άνέθεσαν τή διακόσμηση τού σπιτιού έθνικώς και... άποκορητικώς.

—Κύτταξε τουλάχιστο, είπε γριζίνοντας σε μένα ο καπετάν Καντύλας, νά βάλης ένα φρουρό τής προκοπής τή νύχτα τού χορού στην πόρτα!...

Κι' έφυγε ψιθυρίζοντας:

— Τί κτήνος!...

***

Τó Σάββατο τής Τυροφάγου, τó σπίτι εφάνταξε από σημαίες, μούτα και ταινίες από ρωματιστά χαρτιά. Σε διάφορες θέσεις ύπληξαν έπιγραφές «Ζήτω ή Πατρίς», «Ελευθερία ή Θάνατος», και στη μέση ψηλά ή εικόνα τής Βασιλικής Οικογενείας και τού καπετάν Καντύλα, τού διοργανωτού τής εορτής! Ο πονηρός ο Γυρολόγος κατέβαλε δηλ την καλλιτεχνία του για τή διακόσμηση και δηλ του τή κολακεία για τή άδεια που έλιπε νά πάρη από τόν καπετάν Καντύλα.

Σε μιὰ διπλανή αίθουσα ήταν έγκατεστημένος πλούσιος μουφές, κροσιά, μπύρες, μεζέδες, σάντουιτς έγχρώια, γλυκίσματα και λίγες φίλες χαμπανίτου. Τó απόβραδο ήρθαν και τó έθαύμασαν όλα αυτά οι «κευ ήγμένιοι» κάτοικοι τής Κορυτσάς, ο διδασκαλικός και έμπορικώς κόσμος, ο άστυνόμος, ο γραμματέυς τού Ειρηνοδικείου και οι άξιωματικοί, οι όποιοι, ζίνοντας τή μήτη τους, έλεγαν ότι «τοιούτων οδδ' εις τήν Εύρώπην δέν ύπάρχει!».

Κυρίες και νεάνιδες σεμνοπρεπείς.

Ο χορός άναψε και κόροισε. Ο καπετάν Καντύλας με ντόμιμο κόκκινο, στην κατσούλα τού όποιου για τó στρατιωτικότερο τού πράγματος έφαρψε μερικά φρενά πετινέοι, έχορσε με τόν κ. Περονόσπορο, τόν κ. Τροχιστήρη και τόν κ. Βλητοφόρο, ύπολογο τού πυροβολικού. Στόν άλησιόμηγο αυτό χορό παρευρίσκοντο και μερικές κυρίες και νεάνιδες, που κύτταζαν «σεμνοπρεπώς» από μιάν άκρη. Μόνον ή κυρία Έφρορου χορεύσε με τόν ταγματάρχη κ. Μπαλαράμ και προσέβησε τóση αίσθησι, πού θά τó τιμωθούντι δύο αιώνας στην Κορυτσά!

Ένώ έλάμβαναν χώρα τα μεγάλα αυτά γεγονότα μέσα στην αίθουσα τού χορού, στο κυλικείο παρουσιάστηκε κάποιος ντυμένος μαύρο ντόμιμο, κβριος πολύ σοβαρός όπως φανόταν, και άρχισε νά τρώη και νά πίνη από τά εκλεκτότερα φαγητά και ποτά, πολύ λάιμαργα, σάν νά μην είχε φάει και πει από μιὰ τουλάχιστο βδομάδα. «Επειτα άνακατόηρες με τούς χορευτάς κ' εξαφανίστηκες.

Σε λίγο πήγε στο φουαγιέ τó ίδιο ντόμιμο και ξανάρχισε τó φαγοτόπι σάν νά μην είχε κατεβάσει

έναν περιδρομο προηγουμένως. Έξαφανίστηκε πάλι, αλλά σε λίγο νά γυρίσει και άρχισε τά ίδια για τρίτη και κατόπιν για τετάρτη φορά.

Έπί τέλους, ο έπι κεφαλής τού φουαγιέ παραξενεύτηκε:

— Τί διάβολο! είπε. Δέν χορταίνει αυτός! Κοιλιά έχει ή... άποθήκη;

Και όταν τόν είδε για τετάρτη φορά νά τρώη πάλι σάν λιμασιένος, πήγε και «άνεφερε» τά περιεργα και ύπερφυσικά συμβαίνοντα στον κ. Περονόσπορο τόν άνθρασπιστή, τή στιγμή που καλούσε τó γηραλέο πρόεδρο τής κοινότητος Κορυτσάς σε βάλς.

Ο κ. Περονόσπορος κάθισε περιεργος κοντά στο φουαγιέ και είδε τó μαύρο ντόμιμο νά έρχεται και για πέμπτη φορά, νά τρώη και νά πίνη σάν θεοδύνηστικό.

— Η ο διάβολος είνε, είπε σταυροκοπούμενος, ή... κερχωφίας. Για νά ίδούμε!...

***

Σε λίγο, νά τó και έκτη φορά στο φουαγιέ τó μυστηριώδες ντόμιμο.

Ο κ. Περονόσπορος κατάπληκτος κάλεσε κατά μέρος τόν μυστηριώδη κερχωφία που φορούσε μαύρο ντόμιμο και τού ζήτησε τ' όνομά του. Έκείνος ταραχτηκε, τάχασε και τραύισε:

— Πούς είσαι σύ;

— Ο άνθρασπιστής κ. Περονόσπορος, τής Σχολής των Έθελπίδων, και άξιον άνθρακολογαγός, τρίτος λόχος, τρίτον τάγμα, τριακοστόν πέμπτον σύνταγμα!

Τó μαύρο ντόμιμο άρχισε νά τρέμη.

— Βγάλε τήν προσώπια σου...

Η προσώπια βγήκε και κόκκινο από ντροπή φανερώθηκε τó πρόσωπο ενός στρατιώτη, τού 'Η κυρία Έφρορου. διπλανού μας στρατωνίσκου.

Η έξηγήσεις δέν άφγησαν νά δοθούν:

Ο σκοπός που φύλαγε κάτω στην είσοδο τού χορού, ο στρατιώτης Μαϊτανός, βρήκε τó ντόμιμο, τó όποιο είχε αφήσει εκεί ο ύπολογαγός κ. Τρεχαντήρης. Ο εν λόγω ύπαξιωματικός άναγκάστηκε νά βγη για τή νυχτερινή εφοδο των περιπόλων και θά ξαναγύριζε πάλι στο χορό κερωπός και άκαμαιος.

Ο στρατιώτης τó φόρεσε μαζί με τήν προσώπια, άνέβηκε στην αίθουσα τού χορού και έκαμε πρώτος τή δουλειά του στο φουαγιέ. Δέν τού έφτασε όμως αυτό. Κατέβηκε και μās τó είπε στο στρατωνίσκο.

Δευτερος στρατιώτης φόρεσε τó ντόμιμο, πήγε έφαγε κ' αυτός, τó παραχώρησε σε τρίτο, αυτός σε τέταρτο και ούτω καθεξής, μέχρις αυτού που συνελήφθη κατά τρόπο τόσο πανηγυρικό.

Τί έγινε έπειτα μην τά φωτάτε! Όλοι οι... ήρωες κατέβηκαν άκρωτήρη στο στρατωνίσκο, όπου έμεις περμένιο κάναμε πώς κοιμούμαστε βαρεία. Άνακρίσεις έπακολούθησαν, βομβαρδισμοί και τιμωρίες...

Οι έξη στρατιώτες έφαγαν έλο σχεδόν τó φουαγιέ και όλοι μαζί φάγαμε... δέκα ήμερών φυλάκισι και ο ύποφαινόμενος δεκαπενθήμερο, ως δεκαενός!

***

Ο χορός όμως έπέτυχε. Ο καπετάν Καντύλας έγινε τó ζήτημα τής ήμέρας έπί ένα μήνα στην Κορυτσά και ή Πατρίς έδοξάστηκε «εθνοπαϊκόως» μιὰ φορά ακόμη!

Και σ' άλλα με ύγεια-νά δόση ο Θεός!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΣΠΙΡΤΑ... ΠΡΟΞΕΝΗΤΑ ΔΕΣ!...

Στά χωριά τής Όλλανδίας τά σπινοκείσια σινάπτονται κατά ένα πολύ περίεργο τρόπο. Ός προξενήτης σ' αυτά, χρησιμεύει άπλοίστα ένα σπέρτο... Όταν δηλ. ένας νέος ιδεί μιὰ νέα και τού άρέσει και άποφασίσει νά τή ζητήσει σε γάμο, πηγαίνει στο σπίτι της, χτυπά τήν πόρτα και ζητεί νά τού δώσουν ένα σπέρτο για ν' άνάψη τó τσιγάρο του!

Μετά τή πρώτη αυτή άπόπειρα, άν στεφθεί από έπιτυχία, ο νέος περνάει πάλι μετά 2-3 μέρες και ξαναζητεί σπέρτο. Άμα τού δώσουν κ' αυτή τή φορά ν' άνάψη, ξαναπερνάει ύστερ' από μιὰ βδομάδα και επαναλαμβάνει τήν αίτησί του.

Τότε, άν στο μεταξύ οι οικείοι τής κόρης έχουν άποφασίσει οριστικά νά τόν κάμουν γαμπρό τους, καλούν τόν εξωτερικένο μέσα στο σπίτι και τού δίνουν νέο σπέρτο για ν' άνάψη τó τσιγάρο του. Μόλις δέ τó κανίσει, παρουσιάζεται ή ύποψηφία νύφη, ή όποια τού προσφέρει δεύτερο τσιγάρο αναμμένο με τó χέρι της.

Η πράξις τής αυτή είνε σημείο πλήρους συγκαταθέσεως και έτσι κλείνεται ή συμφωνία για τόν γάμο. Όταν όμως ή κόρη κ' οι δικοί της δέν θέλουν τόν νέο, δέν τού δίνουν καθόλου σπέρτο κ' έτσι τόν αποθαρρύνουν.

